

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **MEKR'S, s.r.o.**, se sídlem Římská 536/20, Praha 2, IČ: 25939904, zastoupeného JUDr. Josefem Pavelkou, advokátem, se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2013 č.j. 28650/13/5000-14202-707309,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- [1] Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo k jeho odvolání změněno prvostupňové správní rozhodnutí – dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2007 vydaný Finančním úřadem pro Prahu 2 (dále také jen „*finanční úřad*“, oba správní úřady v dalším textu zmiňovány též jako „*správci daně*“). Ve správním (daňovém) řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že byla doměřena daň ve výši 4.027.104,- Kč včetně penále (daň z příjmů ve výši 3.355.920,- Kč, penále ve výši 20% z částky dodatečně doměřené daně ve výši 671.184,- Kč), a to na základě provedené daňové kontroly.
- [2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení dodatečného platebního výměru. V žalobě uplatňoval tyto žalobní body, jimiž je soud při přezkumu rozhodnutí vázán. Poukázal na průběh správního řízení a na to, že v odvolacím řízení byly provedeny další důkazy (svědecké výpovědi xxx, xxx a xxx), přičemž podle jeho názoru došlo k porušení jeho subjektivních veřejných práv. Podle názoru žalobce žalovaný hodnotil provedené důkazy svévolně a neposuzoval je ve vzájemné souvislosti, čímž porušil ust. § 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“). Ohledně společnosti BonyStav nesouhlasí s tím, že žalovaný uvádí, že tato společnost zajišťovala správu a údržbu nemovitostí na základě smlouvy o dílo, přičemž žalobce předložil jako důkazní prostředky smlouvu o dílo, přehled a kopie přijatých faktur a objednávek prací a navrhl výpovědi svědka xxxx, která byla provedena dne 14.2.2013, kdy tento svědek mj. uvedl, na jakých provozovnách žalobce byly práce prováděna a jaký počet zaměstnanců je prováděl a zdůvodnil výši fakturovaných částek. Žalovaný hodnotil tuto výpověď jako neprokazující tvrzení žalobce, že v jeho provozovnách prováděla úklidové práce společnost BonyStav, a to navzdory tomu, že tento svědek prohlásil, že práce probíhaly na provozovně v Hradci a v Úpici. Podle názoru žalobce v rozhodnutí není uvedeno, že žalovaný tvrzení svědka vyvrátil, k závěru, že svědecká výpověď neproказuje tvrzení žalobce, tak žalovaný nemohl dojít logickým postupem. Žalobce dále uvedl, že žalovaný v rozhodnutí uvádí, že ve smlouvě o dílo ze dne 30.12.2006 je uvedeno, že případné vícepráce (mytí oken, úklid po malování, po stavebních pracích) budou prováděny na základě objednávky žalobce za cenu dohodnutou před prováděním prací, smlouva o díla tak ustanovení o vícepracích obsahuje, svědek provádění fakturovaných prací potvrdil a to spolu s doloženými fakturami dokládá rozporované plnění. Tímto způsobem tak měl podle názoru žalobce žalovaný důkazy hodnotit a z takového hodnocení vyvodit skutkové závěry. Ohledně názoru žalobce, že svědek vypovídal spíše zdrženlivě a nepřesně žalobce uvedl, že příslušné skutečnosti se odehrály v roce 2007, přičemž svědecká výpověď se uskutečnila v roce 2013, tedy po šesti letech, proto měl žalovaný s ohledem na tuto skutečnost tak svědeckou výpověď hodnotit. Místo toho přešel žalovaný svědeckou výpověď jako nedostatečnou, protože svědek nereagoval pohotově, ačkoliv podle názoru žalobce tato výpověď potvrdila žalobcem tvrzené skutečnosti.

- [3] Tyto rozpory spatřuje žalobce v hodnocení důkazů u plnění společnosti EVEX, kdy žalovaný uvádí, že tato společnost byla poskytovatelem reklamních služeb na základě komisionářské smlouvy, a bylo zjištěno, že daňové doklady vystavené žalobci nevstoupily za zdaňovací období v roce 2007 do zdanitelných výnosů. Podle názoru žalobce tato skutečnost neproказuje, že by plnění skutečně nebylo provedeno. Dále žalovaný uvedl, že fotografie dokazující plnění poskytnuté žalobci, byly použity také u dvou jiných daňových subjektů, s čímž žalobce nesouhlasí v tom smyslu, že by to nemělo prokázat poskytnuté plnění a jeho uskutečnění. Důkazy podle jeho názoru musí být žalovaným vyvráceny, což se nestalo, když žalovaný nevyvrátil skutečnost, že by pro žalobce byly poskytnuty reklamní služby. Žalovaný uvedl, že některé fotografie vykazují nesrovnalosti, které poukazují na úpravu v některém z programů pro úpravu fotografií, tento závěr však nepodpořil znaleckým posudkem a žalobce si na fotografiích žádných nesrovnalostí nepovšiml. Poukázal dále na to, že dne 17.1.2013 byla provedena svědecká výpověď xxxx, který fotografoval billboardy, na kterých byla poskytována reklama, přičemž žalobce uvedl, že svědecká výpověď byla prováděna v roce 2013 o skutečnostech z roku 2007, tedy po šesti letech, a poukázal tak na skutečnost zapomínání. Po ukázce vzoru reklamy svědek vypověděl, že reklama vypadala na billboardech jinak, protože byla naležato a vzpomněl si, že z reklamy pouštěla červená barva. Poté svědek požádal o ukázkou fotografie billboardu a potvrdil, že tuto reklamu fotografoval, proto měl žalovaný podle názoru žalobce přihlédnout ke všem okolnostem případu. Žalobce uvádí, že podle jeho názoru byla svědecká výpověď zhodnocena účelově, když svědek si pamatoval, že byla v roce 2007 na jím focených billboardech poskytována reklama žalobci a popsal náplň své práce. Reklama byla poskytována na základě komisionářské smlouvy, plnění dokazují

daňové doklady, předložená obsáhlá fotodokumentace, svědecká výpověď a bylo prokázáno, že žalobce na účet společnosti EVEX zaslal úhrady. Ze svědecké výpovědi žalovaný účelově cituje jednotlivé věty, aniž by svědeckou výpověď zhodnotil komplexně v souladu s postupem volného hodnocení důkazů.

- [4] Žalobce pak dále uváděl, že podle jeho názoru u společnosti BETAREA bylo uskutečnění reklamy prokázáno fotografií dodávkového automobilu Ford Transit, na kterém byla umístěna reklama žalobce, předmětné vozidlo bylo ve vlastnictví společnosti BETAREA a jednatel společnosti s ním jezdil do sídla v Hradci Králové, trasa, po kterou vozidlo jezdilo, tak byla pro žalobce příhodná. Nesouhlasí s úvahou žalovaného, že je třeba rozlišovat, když je reklama umístěna na vozidle jiného subjektu a podle toho by se měly měnit požadavky na dokazování uskutečnění plnění, neboť podle názoru žalobce pro tento závěr nemá žalovaný logické argumenty. Pokud se žalovaný domnívá, že propagace firmy formou reklamy umístěné na vozidle jiného subjektu je neobvyklým případem, je jeho názor v rozporu s realitou, neboť v praxi často dochází k výlepu reklamy i na vozidlech, která slouží jen k osobním, tedy nepodnikatelským účelům. Žalobce uvádí, že není rozdíl v tom, zda reklama byla umístěna na vozidle žalobce, nebo na vozidle jiného subjektu. Tímto způsobem podle jeho názoru přistupoval žalovaný k důkazům a nebyl dodržen správný postup při volném hodnocení důkazů i v případě společnosti PORTTEC a FITMOST. Uvedl dále, že využívání reklamních služeb se mu osvědčilo již v předchozích letech, kdy reklamní propagace měla znatelný dopad na nárůst výše jeho obrátu, růst obrátu žalobce zaznamenal i v roce 2008 a domnívá se, že tato skutečnost souvisí i reklamní akcí (v roce 2007 činil obrát žalobce 266.792.000,- Kč, v roce 2008 se zvýšil na 300.005.000,- Kč).
- [5] V posledním žalobním bodě žalobce uvedl, že řízení neprobíhalo bez zbytečných průtahů, neboť daňová kontrola byla zahájena dne 19.1.2010 a skončila dne 18.4.2012, tedy více než dva roky poté, co byla zahájena. Žalobce mohl některé skutečnosti prokázat svědeckými výpověďmi, které byly provedeny až v rámci odvolacího řízení a svědkové tak vypovídali o skutečnostech, které se odehrály před šesti lety, s ohledem na běžné fungování lidské paměti tak nelze očekávat, že svědek poskytne detailní informace. S ohledem na délku řízení tak byla snížena důkazní hodnota těchto výpovědí.
- [6] Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když ve vyjádření uváděl obsahově tytéž důvody, jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
- [7] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali. Soud při tomto jednání neprováděl žalobcem navržené doplnění dokazování, neboť se částečně jedná o listiny obsažené ve správním spise, částečně o skutečnost, která není mezi účastníky sporná a podle názoru soudu není pro posouzení věci podstatná (obrat žalobce v roce 2007 a 2008).
- [8] Z obsahu předloženého správního spisu plynou tyto skutečnosti, podstatné pro posouzení důvodnosti podané žaloby.
- [9] Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě napadá výhradně hodnocení dokazování, skutkové závěry a právní hodnocení těchto závěrů, které provedl žalovaný

v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, soud při konstataci správního spisu uvádí tuto část správního řízení.

- [10] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno (ve vztahu k uplatněným žalobním bodům), že daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 byla zahájena protokolem ze dne 19.1.2010. Z předloženého účetnictví správce daně zjistil, že v předmětném období byly žalobci poskytovány reklamní a propagační služby od dodavatelů PORRTEC s.r.o., EVEX, spol. s r.o., FITMOST, s.r.o., a BETAREA, s.r.o., a byly mu poskytovány úklidové práce od společnosti Bonystav s.r.o. (v dalším textu uváděny pouze jejich obchodní firmou). Správci daně vznikly pochybnosti o zahrnutí reklamních a propagačních služeb a služeb spojených se správou a údržbou nemovitostí do základu daně z příjmů právnických osob podle ust. § 24 zákona č. 86/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). V odpovědi na výzvu správce daně k prokázání příslušných skutečností žalobce poskytl u dodavatele společnosti EVEX komisionářskou smlouvu ze dne 6.6.2007, na jejímž základě byly fakturovány a zaúčtovány příslušné doklady. Správce daně z dožádání zjistil, že tato společnost EVEX nepodává od roku 2006 daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob, přiznání k DPH bylo podáno naposledy dne 25.1.2007, vlastníkem příslušného účtu je společnost EVEX, z pohybů na účtu bylo zjištěno, že úhrady předmětných daňových dokladů od žalobce byly vzápětí v zaokrouhlené výši vybírány, nejsou doloženy žádné úhrady dodavatelům, v rámci daňové kontroly u žalobce byly použity stejné fotografie i u společnosti REALITNÍ DŮM s.r.o. a Petr Jiroušek, z těchto důvodů byla zpochybněna předložená fotodokumentace, přičemž správci daně nebyly odstraněny pochybnosti o faktickém uskutečnění reklamních služeb právě společností EVEX. Při ústním jednání žalobce navrhl vyslechnout svědka xxxxxx, což finanční úřad neakceptoval.
- [11] Ohledně dodavatele BETAREA je uvedeno, že v odpovědi na příslušnou výzvu žalobce poskytla mj. reklamní plochu na dodávkovém voze Ford Tranzit. Z odpovědi na dožádání bylo zjištěno, že byla uskutečněna svědecká výpověď svědka xxxxxx, jednatele společnosti BETAREA, která je citována, dále bylo zjištěno, že majitelem příslušného účtu je společnost BETAREA, přičemž žalobce nedoložil faktické uskutečnění plnění, která jsou konkrétně vypočtena od této společnosti.
- [12] Ohledně dodavatele společnosti BonyStav je uvedeno, že v odpovědi na výzvu žalobce předložil kopii smlouvy o dílo, přehled a kopie přijatých faktur a objednávek prací. na základě smlouvy o dílo ze dne 30.12.2006 byla sjednána cena ve výši 95.000,- Kč/měsíc, k fakturacím došlo podle jednotlivých zde konkrétně vymezených faktur. Správci daně vznikly pochybnosti o tom, zda lze tyto náklady na základě duplicitně vystavených dokladů osvědčit jako náklady na dosažení, zajištění a udržení příjmů, tyto pochybnosti nebyly odstraněny ani při ústním jednání (jedná se o duplicitně vystavené daňové doklady za únor až červen 2007 ve výši 5 měsíců * 95.000,- Kč, tj. ve výši 475.000,- Kč).
- [13] V další části odůvodnění žalovaný uvádí doplnění důkazů, k nimž došlo v rámci odvolacího řízení. Ohledně dodavatele od společnosti EVEX byla dne 17.1.2013 provedena svědecká výpověď svědka xxxxxx, která je vyhodnocena tak, že neprokazuje tvrzení žalobce týkající se faktického provedení deklarovaných reklamních služeb pro žalobce. Svědek sice do protokolu uvedl, že fotograficky

dokumentoval výlepy plakátů na billboardy, nebyly však předloženy důkazní prostředky, že tyto služby byly fakticky uskutečněny na základě komisionářské smlouvy ze dne 6.6.2007 fakturované daňovými doklady zde uvedenými v celkové výši 5.676.305,- Kč. Předmětem fakturovaného plnění měl být pronájem billboardu a štítových stěn k inzerci (žalobcem nebylo prokázáno faktické umístění inzerce na konkrétních štítových stěnách) a z předložených dokladů ani nevyplyvá, že by byly vystaveny na základě komisionářské smlouvy ze dne 6.6.2007. Tuto komisionářskou smlouvu tak nelze osvědčit jako důkaz prokazující, že plnění podle daňových dokladů byla fakticky uskutečněna v rozsahu a za cenu deklarovanou na těchto daňových dokladech. Úhrady od žalobce byly poukazovány na bankovní účet, a ty byly vzápětí v zaokrouhlené výši vybírány xxxxxxxx – jednatelem společnosti EVEX od 8.12.2006 do 21.1.2008, obdobně byly vybírány v hotovosti i platby od dalších odběratelů, z pohybů na účtech nejsou doloženy žádné úhrady dodavatelům. Správce daně pak posuzoval fotodokumentaci, kterou žalobce předložil, a to posouzením jednotlivých fotografií, jejich vzájemným porovnáním a současně porovnáním jednotlivých fotografií s těmi, které získal na základě dožádání z daňového řízení u společnosti REALITNÍ DŮM s.r.o. a daňového subjektu Petr Jiroušek, a bylo zjištěno, že žalobcem předložené fotografie jsou identické a že některé fotografie vykazují nesrovnalosti, které poukazují na úpravu v některém z programů pro úpravu fotografií. Z těchto důvodů se žalovaný ztotožnil s finančním úřadem, že společnost EVEX neprokázala, že předmětná plnění uskutečnila, obchod byl prokazován formálně vystavenými daňovými doklady a zaslanými úhradami na účet společnosti EVEX, ze kterého byly zaslané finanční prostředky obratem vybrány v hotovosti. Doložená fotodokumentace jeví známky úprav pomocí některého z programů na úpravu fotografií, některé fotografie se shodují s fotografiemi získanými od jiných daňových subjektů, z některých vyplývá, že se ve stejné době na tomtéž místě vyskytovala reklama žalobce i jiného daňového subjektu. K odvolacím námitkám je uvedeno, že žalobce doložil celkem asi 590 ks fotografií a správce daně zjistil nesrovnalosti asi u 110 ks fotografií, což činí 20% doložení fotodokumentace. Tyto nesrovnalosti byly prokazatelně správcem daně zjištěny místním šetřením dožádaného správce daně u společnosti REALITNÍ DŮM s.r.o. a u daňového subjektu xxxxx. Žalovaný tak považuje nesrovnalosti prokázané finančním úřadem za dostatečné proto, aby se fotodokumentace stala nevěrohodnou, a tudíž ji nebylo možné osvědčit jako důkaz faktického uskutečnění plnění v souladu s ust. § 93 odst. 1 daňového řádu. Ani provedená svědecká výpověď neprokázala faktické uskutečnění předmětného plnění deklarovaných dodavatelem – společností EVEX, neboť svědek si nepamatuje, jaká reklama byla na billboardech umístěna, nebyl ani schopen identifikovat fotografie z reklamní kampaně žalobce, které osobě fotil, a osoby, které zprostředkoval xxxxxxxx na provádění fyzických výlepů billboardů také nebyl schopen uvést. Podle názoru žalovaného pokud svědecká výpověď jednoznačně nedoloží, jak byl obchodní případ realizován a hlavně, jaký byl faktický podíl svědka na jeho provedení a uskutečnění, především jednoznačná povědomost o vlastních činnostech konaných pro zákazníka, nelze ji přisoudit relevantní vypovídací a důkazní hodnotu, pouhé tvrzení svědka bez ověřitelných důkazů nemá žádnou důkazní sílu. V odůvodnění je dále uvedeno, že lze žalobci přisvědčit, že lze v řízení ustanovit znalce k prokázání skutkového stavu při objasňování složitých otázek, při posuzování předložených fotografií, však byly zpochybněny pouze ty, kde i pro osoby bez dostatečných znalostí a technického vybavení byl zjevný zásah do zdrojové fotografie. Dále z náhledu do veřejně přístupného obchodního rejstříku žalovaný zjistil, že společnost EVEX byla usnesením soudu ze dne 3.4.2013 zrušena s likvidací, tato společnost měla reklamní

činnost a marketing zapsanou jako předmět podnikání až do 12.9.2007, v případě dokladů do tohoto dne se tak jednalo o datum uskutečnění zdanitelného plnění před datem zápisu předmětu podnikání do obchodního rejstříku. Společnost EVEX je dlouhodobě nekontaktní, nepodává od roku 2006 přiznání k dani z příjmů právnických osob, z dokladů zde uvedených nebyla odvedena daň z přidané hodnoty na výstupu.

- [14] K odvolacím námitkám týkajícím se společnosti BonyStav je uvedeno, že byla provedena navrhovaná svědecká výpověď svědka xxxxxx, který si nevzpomněl, kdo uzavíral za tuto společnost smlouvu o dílu ze dne 30.12.2006, nepamatuje si, kdo vystavoval příslušné doklady (faktury), nepamatoval si jména osob, které prováděly úklidové práce, na otázku, proč tato společnost fakturovala dvojnásobnou částku uvedl, že se tak dělo z důvodu probíhající přestavby skladu a s tím souvisejícími vícepracemi. Na otázku, proč za červen 2007 byla fakturovaná částka 40.000,- Kč odpověděl, že tam již vícepráce nebyly. Žalovaný vyhodnotil tuto výpověď jako neprokazující tvrzení žalobce, že v jeho provozovnách prováděla společnost BonyStav úklidové práce, neboť tato činnost nekoresponduje s uzavřenou smlouvou o dílo ze dne 30.12.2006 a svědecká výpověď neprokázala faktické uskutečnění plnění v množství a částce, která byla fakturována na základě každý měsíc duplicitně vystavených dokladů za období únor až červen 2007 v celkové výši 475.000,- Kč. U společnosti BonyStav se pak nepodařilo zjistit zaúčtování do zdanitelných výnosů z důvodu, že xxxxxx přes výzvu nedoložil požadované skutečnosti z důvodu, že předal veškeré doklady novému jednateři této společnosti Dominiku Burianovi, na základě dožádání bylo zjištěno, že tato společnost je nekontaktní, nemohly tak být ověřeno zahrnutí těchto dokladů (faktur). Žalovaný tak uzavřel, že svědecká výpověď nepotvrdila platnost a pravdivost předložených důkazních prostředků, neboť svědek uvedl, že duplicitní doklady byly vystaveny z důvodu probíhající přestavby, neuvedl však nic o tom, kdo uzavíral a podepisoval smlouvu z 30.12.2006, jména osob provádějících úklidové práce, důvod snížení ceny za srpen 2007 a nic o tom, co by dokládalo, kdo vystavoval doklady zde konkrétně uvedené (duplicitní faktury za provedené práce). Ve smlouvě ze dne 30.12.2006 je uvedeno, že případné více práce (mytí oken, úklid po malování, po stavebních pracích) budou prováděny na základě objednávky žalobce za cenu dohodnutou před prováděním prací. Nepředložením těchto konkrétních důkazních prostředků tak nebylo prokázáno zahrnutí duplicitně vystavených dokladů ve výši 475.000,- Kč do nákladů na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu ust. § 24 zákona o daních z příjmů.
- [15] Žalovaný dále v odůvodnění k hodnocení důkazních prostředků v odvolacím řízení uvedl, že ani formálně perfektní účetní doklady se všemi požadovanými náležitostmi nestačí k prokázání uskutečnění transakce v nich deklarované, není-li jimi věrohodně prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo. V rámci doplněného odvolacího řízení byly provedeny svědecké výpovědi xxxx, xxxxx a xxxxxxxx, které nepotvrdily platnost a pravdivost předložených důkazních prostředků, protože nebylo prokázáno, jak byly konkrétní obchodní případy realizovány. Svědek xxx sice potvrdil uskutečnění reklamních služeb, neuvedl však takové skutečnosti, které by dokládaly a prokazovaly, že deklarovaným dodavatelem reklamních služeb byla skutečně společnost PORTTEC. Svědek xxxxx sice potvrdil provádění fotodokumentace billboardů pro společnost EVEX, nebyla však prokázána souvislost fakticky uskutečněných plnění na základě dne 6.6.2007 uzavřené komisionářské smlouvy a dokladů v celkové výši 5.676.305,- Kč, neboť nezazněly konkrétní informace o skutečnostech, které by doložily skutečné umístění reklamních billboardů právě

žalobci (svědek není schopen přesně identifikovat fotografie reklamní kampaně, fotografie nemá archivovány, neví, zda bylo při focení nastavené datum se zapnutou viditelností, neví, jestli má ještě diář, aby byl schopen zjistit jména pracovníků, které zprostředkoval xxxx na výlep billboardů, žádné osoby provádějící fyzicky výlepy billboardů však identifikovány nebyly). Také další skutečnosti týkající se společnosti EVEX umocňují pochybnosti o výpovědi svědka. Ve svědecké výpovědi svědka xxxxxx konkrétní informace nezazněly, svědek vypovídal zdrženlivě, nepřesně (nevzpomíná si, kdo uzavíral a podepisoval za společnost BonyStav smlouvu o dílo ze dne 30.12.2006, nepamatuje si, kdo vystavoval doklady, nepamatuje si jména osob, které prováděly úklidové práce). Proto žalovaný nepovažuje plnění z duplicitně vystavených faktur (nad rámec uzavřené smlouvy) za náklady podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů. Svědecké výpovědi neprokázaly, jakým způsobem k fakturovaným plněním došlo, a z toho důvodu je nelze osvědčit jako důkaz o provedení předmětných služeb.

- [16] Dále v odůvodnění je uvedeno hodnocení reklamní plochy na vozidle Ford Transit (částka 50.137,- Kč), kdy finanční úřad vycházel z toho, co uvedl žalobce při ústním jednání (fotografie vozidla) a z dožádání od společnosti SPOJOVACÍ A UPEVNŮVACÍ MATERIÁL – NOVOTNÝ, s.r.o. Žalobce požadoval provedení opakované svědecké výpovědi xxxxx, tato svědecká výpověď byla v odvolacím řízení provedena, byl jí přítomen zástupce žalobce, ten tomuto svědkovi v této souvislosti nepoložil žádnou otázku. Žalobce uvedl, že příslušné vozidlo vlastnila společnost BETAREA, s.r.o. a xxxxxx v něm jezdil pravidelně do sídla společnosti žalobce, kromě předložených důkazních prostředků jiné nemá. Předloženými fotografiemi podle žalovaného vyšly najevo skutečnosti, že na 3 fotografiích lze pouze identifikovat, že se jedná o dodávkový automobil značky Ford, nelze identifikovat SPZ a tím pádem ani majitele vozidla, z fotografií lze identifikovat pouze umístění reklamy společnosti SPOJOVACÍ A UPEVNŮVACÍ MATERIÁL – NOVOTNÝ, s.r.o., na boku vozidla, nelze identifikovat dobu, po kterou byla reklama na voze umístěna, k umístění reklamy došlo v letech 2007 – 2008, což bylo zjištěno dožádáním, což je v rozporu s tvrzením žalobce, že v roce 2007 byla reklama umístěna na obou stranách vozidla a na čele vozidla, což však není z předložených fotografií patrné.
- [17] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.
- [18] Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném v rozhodné době: *„Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.5) Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem20) některé účetní operace kompenzované, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.“*

- [19] Podle ust. § 93 odst. 1 daňového řádu: „*Jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.*“.
- [20] Podle ust. § 8 daňového řádu: „*(1) Správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. (2) Správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. (3) Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.*“.
- [21] V posuzované věci je nutné obecně uvést, že podle názoru soudu žalobce v podané žalobě pouze izolovaně vytrhává poměrně nepodstatné části dokazování, případně uvádí obecná konstatování o dokazování, která však nemají oporu v celkovém posouzení důkazní situace a zejména s hodnocením dokazování jako celku, které řádně provedl žalovaný a které přílehavě i právně posoudil a konkrétně zhodnotil v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Soud se s takovým hodnocením jak dokazování, tak i s právními závěry, které z provedeného dokazování vyvodil jak žalovaný, tak i finanční úřad, ztotožňuje a souhlasí s nimi.
- [22] Obecně před konkrétním posouzením žalobních bodů soud uvádí, že v příslušném správním (daňovém) řízení je to žalobce, který na výzvu správce daně prokazuje určitou skutečnost. Tato povinnost náleží daňovému subjektu, nikoliv správci daně, který mnohé důkazní prostředky objektivně nemůže mít k dispozici. Procesní aktivita (tedy předložení důkazů, které má daňový subjekt k dispozici a jimiž prokazuje své tvrzení, případně navržení výsledku konkrétních svědků, které musí provést správce daně) je tak na straně daňového subjektu, správce daně pak po zhodnocení těchto důkazů může využít i důkazy, jež si obstará sám v případě, že důkazy předložené či navržené daňovým subjektem jsou nedostatečné či nevěrohodné. Tato povinnost k prokázání určitých skutečností pochopitelně není bezbřehá a vždy je svázána s povinností prokázat ta tvrzení, které sám o své vůli daňový subjekt vůči správci daně v příslušných podáních (zde daňovém přiznání za příslušné zdaňovací období – tedy rok 2007), učinil. Je pouze a jenom na daňovém subjektu, které skutečnosti v tomto daňovém přiznání uvede a které nikoliv. Pokud však tyto skutečnosti uvede, musí si být vědom toho, že případně následně bude správcem daně vyzván, aby tyto skutečnosti také prokázal, neboť je to daňový subjekt, který je v příslušném podání uplatňuje a správce daně jej tak vyzývá k prokázání jeho skutkových tvrzení, která učinil o své vůli.
- [23] Pokud, jako tomu bylo v tomto řízení, daňový subjekt uplatňuje výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů (ust. § 24 zákona o daních z příjmů), čímž si snižuje daňový základ a tím i příslušnou daňovou povinnost, musí si být vědom toho, že správce daně může oprávněnost takového postupu po něm chtít prokázat. Jinými slovy řečeno – náklady podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů uplatňuje daňový subjekt na základě své volné úvahy; této volnosti však odpovídá odpovědnost daňového subjektu prokázat oprávněnost zahrnutí těchto nákladů do daňového základu. Prokázání skutečností, které oprávněnost zahrnutí těchto nákladů do základu daně, je pouze povinností daňového subjektu a je možné využít všech

důkazních prostředků, které příslušný procesní předpis (zde daňový řád) nabízel. Mohou to být tak nejen listiny (které budou převažovat), a které bude (či má mít) k dispozici daňový subjekt, neboť jimi nemůže disponovat správce daně, ale také např. svědecké výpovědi. V případě, kdy daňový subjekt chce nějaké tvrzení prokázat svědeckou výpovědí, tu může z povahy věci provést pouze správce daně, daňový subjekt pak má právo (nikoliv povinnost) být této svědecké výpovědi přítomen a klást svědku otázky.

- [24] V tomto konkrétním případě z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, že všechny shora uvedené zákonné povinnosti správce daně (jímž je jak žalovaný, tak finanční úřad), dodrženy byly. Správce daně při pochybnosti o zahrnutí některých výdajů do nákladů podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů, žalobce konkrétně vyzýval, aby podstatné skutečnosti prokázal, a to i v rámci prováděné daňové kontroly. Na návrhy žalobce konkrétně reagoval a žalovaný i finanční úřad pak provedl všechny možné důkazy (i v rámci odvolacího řízení) – tedy svědecké výpovědi, které provést mohl, když podle názoru správce daně důkazy, které předkládal žalobce v rámci daňového řízení, byly neúplné a nevěrohodné, což se prokázalo i následným dokazováním svědeckými výpověďmi (např. velmi obecné výpovědi svědků, které se přímo nevážou k provedení příslušných plnění, dvakrát uplatňované faktury na práce, aniž by pro to žalobce poskytl důkazní prostředek, přičemž svědek toto dvojí uplatnění nijak nevysvětlil apod.). Správce daně přistoupil k výsledku žalobcem navržených svědků, přičemž žalobce byl výsledkům přítomen nebo měl tu možnost, přičemž tyto svědecké výpovědi zhodnotil tak, že podstatnou skutečnost vůbec neprokázaly, s čímž se soud ztotožňuje. Tímto způsobem žalovaný zákonný postup v rovině procesní zcela vyčerpal.
- [25] K otázce rozložení důkazního břemene v daňovém řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.7.2009, č. j. 1 Afs 57/2009 - 83, kde uvedl, že daňový subjekt má povinnost prokázat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí [nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/95 ze dne 24. 4. 1996 (N 33/5 SbNU 271; 130/1996 Sb.)]. Z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (např. rozsudek ze dne 30.1.2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, nebo rozsudek ze dne 22.10.2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, i když formálně bezvadných, však sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.12.2008, č. j. 8 Afs 54/2008 - 68, obdobně rozsudek ze dne 28.2.2006, č. j. 7 Afs 132/2004 - 99). Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti svých pochyb [§ 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu]. Nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Správce daně tedy musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví [shora citované rozsudky č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86; nebo obdobně nález sp. zn. II. ÚS 232/02 ze dne 29.10.2002 (N 134/28 SbNU 143)]. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a

průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím.

- [26] Konkrétně v tomto případě ke konkrétním žalobním bodům tak soud uvádí, že bylo na žalobci jako daňovém subjektu, který uplatňuje určité výdaje jako daňově uznatelné podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů, aby tuto jejich uznatelnost prokázal, a to hodnověrnými důkazními prostředky. Je pochopitelné, že svědkové, kteří vypovídají o událostech šest let starých, si nemohou vybavit podrobnosti o proběhlých dějích. Na tuto skutečnost však měl být žalobce připraven a případné důkazní prostředky zajistit jinak (např. hodnověrnou fotografickou dokumentací, nikoliv fotografiemi, které byly částečně upraveny počítačovým programem, nebo byly dokonce použity i v jiných daňových řízeních u jiných daňových subjektů). Je tak pouze na žalobci, jako na daňovém subjektu, aby tuto svou povinnost splnil. Pokud v tomto případě žalobce navrhl k prokázání naprosto podstatných skutečností důkazy tak obecné, musel počítat s tím, že jejich provedením se k žádnému solidnímu skutkovému závěru nedojde (výslech jednatele dodavatele žalobce namísto např. návrhu výslechu konkrétních zaměstnanců, kteří např. prováděli úklidové práce v jeho prostorách, výkazy práce těchto zaměstnanců apod.). Za daného stavu tak žalovaný i finanční úřad musely vycházet z toho, že solidní dokazování o oprávněnosti zahrnutí nákladů žalobce do daňově uznatelných nákladů žalobce nepředložil, resp. ty důkazy, které navrhl, byly zcela nedostatečné a vůbec podstatné skutečnosti (tedy zejména faktické provedení příslušných prací, aby tak tyto mohli být posouzeny jako náklady podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů a tím mohl být snížen daňový základ) neprokázaly.
- [27] Zahrnutí tzv. víceprací na úklid od společnosti BonyStav žalobce v daňovém řízení nijak neprokázal. Žalobce v žalobě pouze obecně uvádí věci, které však nejsou mezi účastníky sporné a které nejsou pro posouzení důvodnosti (resp. nedůvodnosti) zahrnutí určitých výdajů do základu daně podstatné (tedy skutečnost, že svědek xxxxuvedl, že práce provedl, a že žalobce předložil smlouvu o dílo a příslušné faktury). Podstatou věci, jak zcela zřetelně vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, není obecné neuznání těchto výdajů jako výdajů podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů, ale vyloučení těch faktur (výdajů), které byly uplatněny v rozporu s žalobcem samotným předloženou smlouvou o dílo, tedy o výdaje na příslušné vícepráce. Pouze tyto výdaje nebyly žalobci jako daňově uznatelné uznány, přičemž žalovaný i finanční úřad opřely své zjištění o to, že tyto (další) výdaje neupravuje žalobcem předložená smlouva o dílo, přičemž svědek xxxxx rovněž ve výpovědi neosvětlil, proč a zejména na základě čeho byly tyto vícepráce prováděny. To je podstatná skutečnost v této části nezaných výdajů, a tuto skutečnost žalobce ani v žalobě nijak neosvětluje (tedy proč do výdajů zanesl tyto vícepráce, když v uzavřené smlouvě nejsou uvedeny, a vůbec ani skutkově neosvětlil, proč a na základě čeho byly tyto vícepráce prováděny). Je naprosto nepodstatné, zda žalovaný by měl vyvracet svědeckou výpověď svědka T., podstatné je, že vícepráce nebyly nijak prokázány, když sám svědek o nich hovořil velmi mlhavě, jak správně zhodnotil žalovaný. Samotná fakturace těchto víceprací a proplacení faktur je tak podle názoru soudu nedostatečná, neboť neprokazuje, proč byly tyto faktury proplaceny (tedy vícepráce). Pokud žalobce v žalobě uvádí, že uzavřená smlouva o dílo umožňuje proplacení víceprací na základě objednávky žalobce, pak je nutné uvést, že tuto skutečnost rovněž v daňovém řízení nijak neprokázal. Pokud tomu tak bylo, bylo na žalobci jako na daňovém subjektu, aby existenci jím až v žalobě zmíněných objednávek na vícepráce,

prokázal; nic takového se však nestalo (žádnou písemnou objednávku žalobce nepředložil, svědek xxxxx nebyl schopen vysvětlit, o jaké konkrétní vícepráce se mělo jednat). Naopak žalovaný řádně zhodnotil nevěrohodnost tohoto svědka, jehož výpověď byla obecná a nemohla prokázat řádné provedení fakturovaných víceprací, když ten ani nebyl schopen uvést, proč za červenec 2007 byla (oproti uzavřené smlouvě) fakturována částka zhruba o polovinu nižší. Je tak nutné uzavřít, že předmětné vícepráce, které správce daně neuznal za výdaj podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů, spočívající v úklidu prostor nad rámec žalobcem předložené smlouvy o dílo, nebyly nijak prokázány, ačkoliv správce daně provedl všechny důkazy, které žalobce navrhl, a tyto důkazy přílehavě zhodnotil (nevěrohodnost svědka xxxxx, obecnost jeho výpovědi, skutečnosti na straně společnosti BonyStav, kdy tato společnost je nekontaktní, a proto nemohlo být zjišťování správce daně z jeho úřední povinnosti dále prováděno).

- [28] V této souvislosti soud znovu upozorňuje, že obecnost svědecké výpovědi vzhledem k plynutí času nelze klást k tíži správcům daně – je to žalobce jako daňový subjekt, který si musí být vědom skutečnosti, že to, co tvrdí v podaném daňovém přiznání, bude schopen i hodnověrně prokázat, a to zejména u uplatnění značně vysokých částek jako daňově uznatelných výdajů (jak bylo shora uvedeno). Pokud žádné takové hodnověrné důkazy sám nemá, může navrhopvat důkazy jiné, např. výslechy svědků, tyto důkazy však obecně stěží mohou po uplynutí určité doby prokazovat konkrétní provedení určitých výkonů tak, aby ty mohly být uznány jako výdaje podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů. Tato skutečnost se týká zejména takových výdajů, které nejsou obsaženy v listinách a jejichž prokázání tak musí být provedeno s dostatečnou mírou jistoty (zde vícepráce od společnosti BonyStav, které nebyly součástí smlouvy o dílo, neexistence objednávek na tyto vícepráce, které žalobce ani netvrdil apod.).
- [29] Ohledně neuznání výdajů na plnění poskytovaná společností EVEX je možné uvést, že žalobcem uvedená skutečnost v žalobním bodě, že není podstatné, že tyto výdaje (plnění) nevstoupily v této společnosti do nákladů, není mezi účastníky sporná a pro posouzení věci je nepodstatná. Podstatné je, zda žalobce jako daňový subjekt daňovou uznatelnost těchto výdajů prokázal, což se opět nestalo; skutečnost, že výdaje nevstoupily na straně společnosti EVEX do nákladů je pouze dokreslující, pro věc samu však už přímo nepodstatná, což přímo plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní bod, v němž žalobce uvádí, že měla být vyvrácena věrohodnost poskytnutých důkazních prostředků, není podstatná – tato věrohodnost konkrétně vyvrácena byla a to zcela logickým postupem, který je v odůvodnění konkrétně uveden a s nímž soud souhlasí (použití jedné fotografie v různých daňových řízeních u různých daňových subjektů při prokazování daňové uznatelnosti u jiných daňových subjektů, úprava fotografií počítačovým programem, čímž je jejich věrohodnost a vypovídající hodnota prakticky nulová). Pokud tyto fotografie byly upraveny a tato úprava byla zjevná na první pohled, pak podle názoru soudu není nutné, aby k tomuto závěru bylo nutné přistoupit na základě znaleckého posudku, když takový závěr zapadá do celkové důkazní situace, jak byla provedena (do zprávy o daňové kontrole byly zahrnuty pouze ty fotografie, kde je úprava naprosto zjevná, ty, u nichž tato úprava zjevná není, do zprávy zahrnuty nebyly). Žalobce dále v tomto žalobním bodu nesouhlasí s hodnocením svědecké výpovědi svědka xxxxx, když ale pouze obecně uvádí, že svědek vypovídal o událostech šest let starých, konkrétně však v žalobě neuvádí, v čem by měl tento svědek potvrdit podstatnou skutečnost, a tou je vynaložení výdajů na reklamní služby. Pokud tedy žalovaný vyšel z toho, že tato

výpověď je nedostatečná, neboť potvrdila pouze to, že svědek fotografoval nějaké billboardy, nebyl schopen sdělit jména osob, které jejich umístění realizovaly apod., je takové hodnocení přiléhavé a vyplývá z předmětu dokazování, tedy toho, co mělo být v daném případě prokázáno (tím nebylo pořízení fotografií či obecné poukázání na montáž jednoho billboardu, ale konkrétní prokázání jednotlivých billboardů a jejich umístění tak, aby se mohlo jednat o reklamní činnost. Pokud výpověď svědka byla tak neurčitá, jako v tomto případě byla, bylo na žalobci, aby navrhl jiné důkazy pro prokázání svého tvrzení, což se však nestalo. Soud tak stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že v řízení žalobce neprokázal konkrétní plnění (tedy umístění konkrétních billboardů) na základě komisionářské smlouvy, když uplatnil za tuto činnost jako daňově uznatelných výdaj ve výši 5.676.305,- Kč. Výpověď svědka tak byla hodnocena s ohledem na další skutečnosti řádně jako neprokazující daňovou uznatelnost takového výdaje.

- [30] Soud uvádí, že pouze uzavření značně obecné komisionářské smlouvy, přijaté faktury (rovněž velmi obecné), nevěrohodná dokumentace (bez možnosti ověření, kdy byla provedena, neboť na ní nebylo uvedeno datum, částečně byla použita v jiných řízeních a částečně byla počítačově upravena) a obecná výpověď svědka o tom, že nějaké (neupřesněné) práce byly prováděny (svědek nebyl schopen je blíže vymezit, uvést, kde, jak a kým byly fyzicky prováděny apod.) nemohou samy o sobě daňovou uznatelnost takového výdaje prokázat. Při výdaji v takovém rozsahu a takové četnosti plnění musí žalobce disponovat i jinými důkazy, že se tak opravdu stalo a že tak rozsáhlá billboardová kampaň skutečně proběhla a že ji pro žalobce zajišťovala společnost EVEX. Nic takového podle názoru soudu v řízení prokázáno nebylo.
- [31] V dalším žalobním bodě napadá žalobce neuznání daňového výdaje u plnění pro společnost BETAREA týkající se faktur týkající se poskytnutí reklamní plochy na dodávkovém vozidle Ford Tranzit za období listopad 2007 až říjen 2008 ve výši 50.137,- Kč (v části výdajů za zdaňovací období roku 2007). V žalobě žalobce uvádí, že reklama byla na tomto vozidle umístěna, že s vozidlem jezdil jednatel společnosti do sídla v Hradci Králové a že se jedná o nejběžnější způsob prezentace firmy. Tyto skutečnosti však podle názoru soudu nejsou sporné a nemíří nijak na neuznání výdaje jako daňově uznatelného. Podstatou, proč byl tento výdaj neuznán, je opětovně neprokázání samotné skutečnosti, že reklama na automobilu byla skutečně umístěna, když žalobce v řízení poskytl pouze nekvalitní fotografie, z nichž nebylo možné automobil blíže identifikovat. Proto správce daně provedl dožádání, z něhož zjistil, že na tomtéž vozidle byla v tomtéž čase umístěna reklama společnosti SPOJOVACÍ A UPEVNŮVACÍ MATERIÁL – NOVOTNÝ, s.r.o., a proto vyhodnotil žalobcem předložené fotografie za nevěrohodné a neprokazující oprávněnost zahrnutí tohoto výdaje. S takovým hodnocením soud souhlasí, neboť je logické a vyplývá z provedeného dokazování.
- [32] Soud k tomuto žalobnímu bodu znovu poukazuje na skutečnost, že podstatou věci není to, že reklama měla být umístěna na vozidle jiné společnosti a zda se jednalo o podnikatelský subjekt či nikoliv (což nic nevylučuje), jak tvrdí žalobce v žalobě, ale skutečnost, že žalobce v řízení předložil takové důkazy, které byly následným zjišťováním správce daně vyvráceny, a proto nebyl tento výdaj jako daňově uznatelný uznán.

- [33] Žalobní bod, v němž žalobce uvádí, že žalovaný nějakým (v žalobě nespecifikovaným) způsobem přistupoval k hodnocení důkazů v případě společnosti PORTTEC a FITMOST, je natolik obecný, že k němu soud nemůže zaujmout žádné stanovisko.
- [34] Pokud žalobce v žalobě uváděl, že jeho obrat se zvýšil o zhruba 33 miliónů Kč z roku 2007 do roku 2008, čímž chtěl prokázat účinnost reklamy, pak soud uvádí, že tato skutečnost není podstatná pro závěr a důvod napadeného rozhodnutí, jímž je prokázání oprávněnosti zahrnutí jednotlivých (shora uvedených) výdajů do daňového základu pro zdaňovací období roku 2007. Proto ani tuto skutečnost nemůže hodnotit, a proto ani neprováděl v žalobě navržené doplnění dokazování výkazem zisků a ztrát žalobce za toto zdaňovací období.
- [35] V žalobě pak žalobce obecně uvádí, že řízení podle jeho názoru neprobíhalo bez průtahů, neboť daňová kontrola probíhala přes dva roky, čímž žalobce dovozuje, že ty skutečnosti, které mohl prokázat výpověďmi svědků, byly ztíženy s ohledem na plynutí času a paměť svědků. Soud v této souvislosti uvádí, že žalobce v podané žalobě tento žalobní bod uvádí pouze ve velmi obecné rovině a konstatuje obecně známou skutečnost o plynutí času a zeslabování paměti, nikde však neuvádí, jak konkrétně by taková okolnost měla mít vliv na důkazní situaci. Jak bylo shora konkrétně uvedeno, v příslušném řízení žalobce hodnověrně neprokázal podstatné skutečnosti, které mohly být prokazovány jinak, než pouze svědeckými výpověďmi, na nichž podstata dokazování v tomto případě nestojí. Soud tak pro svou obecnost ani tento žalobní bod nepovažuje za důvodný.
- [36] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
- [37] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. listopadu 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová